

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **M. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I.,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017, č. j. 144/DS/2017,
JID: 9102/2017/KUUK/Píš,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17. 1. 2017, č. j. 144/DS/2017, JID: 9102/2017/KUUK/Píš, **se zrušuje pro vady řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017, č. j. 144/DS/2017, JID: 9102/2017/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Magistrátu města Teplice, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 11. 2016, č. j. MgMT-SČ 051618/PŘ/1646/2016/Lo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 4. 2016 v 15:17 hodin v obci Dubí v ulici Dubská, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, r. z. „X“, překročil maximální dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu byla silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 74 km/h po odečtení odchylky ± 3 km, tedy 71 km/h, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, kterou spatřoval v neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí, v němž podle jeho názoru absentuje přesné označení místa, kde mělo ke spáchání předmětného přestupku dojít. Žalobce připomněl výrok prvoinstančního rozhodnutí, v němž správní orgán specifikoval místo přestupku slovy „... v obci Dubí ulice Dubská...“. Dle žalobce se jedná o 1,5 km dlouhý úsek, přičemž jeho části se podstatně liší, z čehož plyne i rozdílná závažnost přestupku, dle přesného místa spáchání. Dle žalobce se nejedná v případě ulice Dubská v celém jejím rozsahu o zastavěnou část obce dle ust. § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, v jaké části ulice byla žalobci změřena rychlost, a tudíž ani jaký rychlostní limit se na onu část ulice vztahoval. Ze snímku z měření rychlosti lze dle žalobce usoudit, že se právě v místě měření rychlosti nejednalo o zastavěnou část obce. Žalobce se domníval, že nejednal zaviněně, neboť mu z okolního prostředí nebylo zřejmé, že se nachází v zastavěné části obce.
3. K měření rychlosti žalobce uvedl, že bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, jelikož záměrný kříž se jen z části kryl s měřeným vozidlem. Na podporu svého tvrzení žalobce předložil vyjádření Českého metrologického institutu. Nesprávným změřením rychlosti došlo k porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), poněvadž nebylo nad veškerou pochybnost prokázáno, že žalobce jel rychlostí, jaká je mu kladena za vinu, neboť tento skutkový závěr byl opřen toliko o výstup z neplatného měření. Rovněž žalobce namítal, že žalovaný v předcházejícím řízení nedoložil, že by měření rychlosti obecní policií proběhlo v úseku Dubské ulice od křižovatky s ulicí Zahradní ke křižovatce s ulicí Dlouhá, jak je vymezeno v příloze oznámení přestupku ve správním spise dle ust. § 79a zákona o silničním provozu, tj. v místech, jež vymezila Policie ČR pro měření rychlosti obecní policii. Tudíž je nutné dle zásady *in dubio pro reo* hledět na provedené měření jako by proběhlo mimo vymezený úsek Dubské ulice. Jelikož žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nikterak nereflektoval, je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Žalobce závěrem uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nespecifikoval formu zavinění přestupku, konstatoval pouze nedbalost, nikoliv však vědomou či nevědomou. V tomto spatřoval žalobce rovněž nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že dle spisového materiálu je zřejmé, že měření proběhlo v Dubské ulici v místech, kde může obecní policie provádět měření. Ačkoliv se může z fotodokumentace k oznámení přestupku zdát, že se jedná o nezastavěnou oblast, jedná se pouze o stromořadí, za nímž jsou obytné domy. Tento úsek silnice je velice rizikový, neboť zde chybí chodník a obyvatelé si často stěžují na zdejší provoz. Ohledně předmětného přestupku žalovaný sdělil, že se jedná o tzv. trvalý přestupek, u něhož není přesné určení místa spáchání zásadní i s ohledem na skutečnost, že v Dubské ulici je maximální rychlost omezena na 50 km/h. Měření rychlosti proběhlo zcela standardně, jelikož obsluha rychloměru byla řádně proškolená, což bylo doloženo ověřovacím listem a střed záměrného kříže byl na zaměřeném vozidle, což bylo pro správnost měření zásadní. Závěrem žalovaný dodal, že není pravdivé tvrzení žalobce, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí neobsahoval formu zavinění. Obsahoval, a to ve formě nedbalosti.

Správní spis

6. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti, a to že dne 2. 5. 2016 bylo Městskou policií Dubí, správnímu orgánu I. stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce dne 22. 4. 2016 v 15:17 hodin v obci Dubá v ulici Dubská tím, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 21 km/h. V rámci této kontroly naměřil strážník Městské policie Dubí R. J. rychlost 74 km/h (po odečtení odchylky ± 3 km, tedy 71 km/h), projíždějícímu vozidlu Škoda Fabia Combi, r. z. „X“, které řídil žalobce. Součástí předmětného oznámení byla i fotografická dokumentace z měření rychlosti vozidla – výstup silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TrucCAM, potvrzení Českého metrologického institutu, sídlem Okružní 772/31, 638 00 Brno, o ověření požadovaných metrologických vlastností silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruceCAM použitého v rámci měření, osvědčení Radima Jurča o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních laserových rychloměrů LTI 20/20 TrueCAM a výpis evidenční karty žalobce, z níž soud zjistil, že od roku 2009 do roku 2016 žalobce spáchal celkem 6 přestupků, přičemž jeden z nich se týkal překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.
7. Součástí správního spisu je protokol o ústním jednání ze dne 5. 10. 2016, ze kterého soud zjistil, že k nařízenému ústnímu jednání se dostavil zmocněnec žalobce, jenž sdělil, že žalobce popírá, že v uvedený den, v uvedený čas a na daném místě překročil nejvyšší povolenou rychlost, žalobce tímto místem projíždí téměř každý den a je si vědom rychlostního omezení 50 km/h. Zmocněnec žalobce zároveň převzal kopii spisového materiálu a sdělil, že se vyjádří ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a správní orgán I. stupně vydal dne 3. 11. 2016 prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 21. 11. 2016 blanketní odvolání, v němž požadoval zaslání kopie správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spisu a požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní ve stanovené lhůtě. Správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce dne 9. 12. 2016 vyzval k doplnění odvolání, na což zmocněnec žalobce nijak nereagoval, načež žalovaný vydal dne 17. 1. 2017 žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlížet toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná.
10. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost správních rozhodnutí v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání skutku.
11. Dle ust. § 77 přestupkového zákona platí, že: *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*
12. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Při posuzování námitky žalobce soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrástce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
14. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... *dopustil tím, že dne 22. 4. 2016 v 15:17 hod., v Dubí, ul. Dubská, jako řidič motorového vozidla tov. značky Škoda Fabia, RZ: „X“ jel nedovolenou rychlostí v obci, kde je zákonem povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h...*“ Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, tak je nutno vyloučit stěžovatelu námitku nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost rozhodnutí. Jelikož je přestupek takto vymezen, nemohl by být stěžovatel vícekrát stíhán za spáchání totožného přestupku, tedy že by k protiprávnímu jednání mělo dojít dne 22. 4. 2016 v 15:17 hodin v obci Dubí v ulici Dubská. Není sice vyloučeno, že by se žalobce nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován přinejmenším odlišným porušením skutkové podstaty. Takto specifikovaný přestupek ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům, jak je specifikoval Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozhodnutí, a nejedná se v tomto směru o nepřezkoumatelné rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů.
15. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován v Dubské ulici v obci Dubí, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce posoudit jako nedůvodnou.
16. Obdobně nepřipadná je i související námitka, dle které měl žalovaný do výroku napadeného rozhodnutí doplnit formu zavinění žalobcem spáchaného přestupku. V českém přestupkovém, jakož i v trestním, právu se rozlišují dva druhy zavinění, a to úmysl a nedbalost.
17. Žalobce se však mýlí, pokud v žalobě tvrdí, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně neuvedl ve výroku prvoinstančního rozhodnutí formu zavinění. Správní orgán I. stupně totiž specifikoval vinu žalobce takto: „... *se uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., ..., kterého se dopustil z nedbalosti tím, že ...*“ V daném případě správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí formu zavinění a žalovaný se tudíž také nedopustil žádného pochybení.
18. Následně se soud zabýval námitkou, že nebyly ze strany obecní policie splněny podmínky měření ve smyslu ust. § 79a zákona o silničním provozu, když dle žalobce nebylo doloženo, že by měření rychlosti obecní policií proběhlo právě v úseku Dubské ulice od křižovatky s ulicí Zahradní ke křižovatce s ulicí Dlouhá, jak je vymezeno v příloze oznámení přestupku ve správním spise dle § 79a zákona o silničním provozu, tj. v místech, jež vymezila Policie ČR pro měření rychlosti obecní policii.
19. Soud se přitom s námitkami žalobce v tomto směru ztotožnil, neboť z obsahu správního spisu nelze jakkoliv seznat, v kterých přesně místech Dubské ulice, resp. v jakém jejím Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úseku, v obci Dubí obecní policie měření rychlosti prováděla. Jestliže nelze seznat přesné místo měření rychlosti obecní policií, není možné následně ověřit, zdali se předmětné měření rychlosti uskutečnilo v úseku Dubské ulice, v němž měla obecní policie povoleno měřit rychlost od Policie ČR, jak vyžaduje ust. § 79a zákona o silničním provozu.

20. Ověření této skutečnosti bylo pro soud z hlediska vyhodnocení důvodnosti či nedůvodnosti předmětné námitky o tom, že ze strany obecní policie nebyly splněny podmínky měření ve smyslu ust. § 79a zákona o silničním provozu, klíčové. V ust. § 79a zákona o silničním provozu je totiž zakotveno, že: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií“*.
21. Již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že obecní policie smí provádět měření *výhradně* na místech povolených Policií ČR (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, který je dostupný na www.nssoud.cz). Na předmětný výstup z měření rychlosti je tak nutno hledět jako na důkazní prostředek, jenž ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu není bez dalšího využitelný pro dokazování ze strany správních orgánů o předmětném přestupkovém jednání žalobce.
22. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku I. rozsudku zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože skutkový stav, který vzal správní orgán I. stupně a žalovaný za základ napadeného rozhodnutí neměl oporu ve spisu a věc žalovanému podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Ve věci soud rozhodl bez jednání, ačkoliv právní zástupce žalobce požadoval nařízení jednání, neboť tento procesní postup soudu umožňovala díkce ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
23. Vzhledem ke skutečnosti, že soud přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení, jak je uvedené výše, zbylými námitkami žalobce se již dále soud nezabýval.
24. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11.228,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6 200 Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d),] a z částky 600 Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a dále i z částky 1.428 Kč, která činí 21% DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. března 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)